

19-4 Oct - Dec 2025

Published on 14, Oct-Dec 2025

ISSN:2320-4842 (P) 3049-2688 (O)

குறுந்தொகை செவிலி கூற்றில் காட்சிகள்

ந. ஐஸ்வர்யா

முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்

சு. வடிவாம்பிகை

உதவிப் பேராசிரியர் மற்றும் துறைத்தலைவர்
முதுகலை மற்றும் தமிழாய்வுத்துறை
அரசு கலைக் கல்லூரி, பு.முட்லூர், சிதம்பரம்

ஆய்வுச் சுருக்கம்

சங்க இலக்கியம் தமிழின் முதல் இலக்கியமாகும். அதில் பெரும்பான்மையானவை அகப்பாடல் ஆகவே அமைந்துள்ளன. எட்டுத்தொகை நூல்களில் நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநாறு, கலித்தொகை, அகநானூறு ஆகிய ஐந்து நூல்கள் அகம் பற்றியவையாகும். அகப்பாடல்களில் பல தனித்துவம் உடையவையாகும் திகழ்கிறது. தனி மனிதனின் நுண்ணிய காதல் உணர்வை சுருக்கமாகவும் அதே சமயத்தில் ஆழமாக வருணிப்பதாக விளக்குகின்றது. இயற்கை வருணனையாக அமைந்தவை, உடன்போக்கில் சென்ற மகளை நினைத்து செவிலி, நற்றாய் புலம்புவதையும், தலைவன் தலைவியை பிரிந்து சென்ற போதும் தன் மனம் கோணாது தலைவன் வருவான் என்னும் சிறு நம்பிக்கையில் வாழ்ந்து எந்நிலையிலும் அவள் தன் அன்பு நிலையிலிருந்து மாறாமல் அவளின் அன்பு தனித்துவமானதாக இருந்தது. இத்துணை சிறப்புடைய குறுந்தொகையில் ஒன்றான செவிலி கூற்றுகளைப் பற்றியே இவ்ஆய்வு அமைகின்றது.

முன்னுரை

சங்க இலக்கியம் வாழ்க்கையை அகம், புறம் என்று இரண்டாகப் பிரித்துள்ளனர். அக இலக்கியம் காதல், கற்பு போன்றவையைப் பற்றி பேசுகின்றது. இறையனார் அகப்பொருள், நம்பியகப்பொருள், இலக்கண விளக்கம் போன்ற நூல்களில் அகத்திணை பற்றிய செய்திகள் விளக்குகின்றன. எட்டுத்தொகை நூல்களில் ஒன்றான குறுந்தொகையில் பாடல்களில் பல அகம் சார்ந்த கூற்றுகள் இடம் பெறுகின்றன. அதில் செவிலி கூற்றுகளில் நிகழும் காட்சியினையும் உடன்போக்கில் சென்ற தலைவியை நினைத்து செவிலி புலம்புவதையே இக்கட்டுரை எடுத்து இயம்புகிறது.

முதன்மைச் சொற்கள்

காட்சி, இரக்கவுணர்வு, உடன்போக்கு, திருமணம், நற்றாய்.

காட்சிப்புனைவு

கவிஞன் தான் கண்ட காட்சியை கற்போர் உள்ளத்தில் பதியும் வண்ணம் அக்கவிதையை அமைத்தல் காட்சிப்புனைவு எனப்படும். ஒரு காட்சி மனத்தில் ஏற்படுத்தும் தாக்கத்தை கவிஞன் தன் கற்பனை திறத்தை வெளிப்படுத்தும் போது அது காலத்தால் அழியாக் கவிதையாகிறது.

காட்சி சொற்பொருள் விளக்கம்

காட்சி என்ற சொல்லுக்கு “பார்த்தல், தோற்றம், கண்காட்சி, புலனறிவு, அறிவு ஒரு பொருளைக் கண்டு வந்த இடம், இயல்பு, அழகு” என்று பொருளைத் தருகிறது

(ஸிப்கோவின் தமிழ் ஆங்கிலம் அகராதி).¹ “அறிவு, அற்புதம், ஓரளவை, தரிசனம், தோற்றம், பத்வத்தையினொன்று, தனியிடங் காண்டல் பார்வை பிரத்தியட்சப் பிரமாணம், வேடிக்கை” என்று கதிர்வேற்பிள்ளையின் (தமிழ்மொழி அகராதி)² பொருள் தருகிறது. இந்த சாராம்சங்கள் கபிலரது பாடல்களில் காணப்படுகின்றது.

இருவகைப் பிரிவு

எனினும்

இருவகைப் பிரிவும் நிலைபெறத்

தோன்றலும்

உரிய தாகும் என்மனார் புலவர்.³

இந்நூற்பாவிற்கு விளக்கம் கூறும் உரையாசிரியர்கள் இருவகைப் பிரிவு யாதென வரையறுப்பதில் வேறுபடுவதைக் காண முடிகிறது. நச்சினார்க்கினியர் காலிற்பிரிவு, கலத்திற்பிரிவு என்றும் சோமசுந்தர பாரதியார் முதிவேனிற் பிரிவு, பின்பனிக் காலப்பிரிவு என்றும் ச.வேசுப்பிரமணியம் பெரும்பொழுது, சிறுபொழுது பிரிவு என்றும் சிவலிங்கனார் களவிற்பிரிவு, கற்பிற்பிரிவு, என்றும் இருவகைப் பிரிவினை வகைப்படுத்துகின்றனர். இளம் பூரணர் தலைவன் தலைவியைப் பிரிதல் மட்டுமின்றி தலைவி தமர்வரைப் பிரிதலும் பாலைத் திணையின் உரிப்பொருள்பாற்படும் என்கின்றார். பிறதிணைகள் தலைவன், தலைவியை மட்டுமே மையப்படுத்தி அவர்களுக்கு இடையேயான புணர்தல், இரங்கல், ஊடல், ஆகியவற்றை மட்டுமே காட்டுமபோது இளம்பூரணரின் விளக்கத்தில் பாலைத் திணை தலைவன் தலைவியைக் கடந்து, தலைவியைப் பிரியும் உறவுகளையும் கருத்தில் கொள்கின்றனது.

உடன்போக்கு

களவுப்பாடல்கள் பாடப்பட்ட சூழல்களுள் ஒன்றாக உடன்போக்கு அமைகிறது. “122 பாடல்கள் களவுச்செய்யுட்களில் எழில் ஒரு கூறும் என்று உடன்போக்கு பாடலினை வகைப்படுத்துகின்றார் வ.சு.ப மாணிக்கனார்.⁴ அவர்கள் தலைவனும் தலைவியும் இணைந்து செலவு மேற்கொளினும் உடன்போக்குப் பாடல்கள் பிரிதலை உரிப்பொருளாகக் கொண்ட பாலைத் திணையிலேயே இடம் பெற்றிருக்கின்றது. அதனை,

கொண்டு தலைக்கழிதலும் பிரிந்தவன்

இரங்கலும்

உண்டென மொழிப ஓர்இடத்தான.⁵

தலைவி தாமரைப் பிரிவது பாலைத்திணைக் கான இருவகைப் பிரிவில் ஒன்று என இளம்பூரணர் குறிப்பிடுகிறார். இருவகைப்

பிரிவான தலைமகளைப் பிரிதலும் தலைமகளை உடன்கொண்டு உறவினர்களை பிரிதலும் இலக்கியங்களில் பெரும்பாலும் பாலைத்திணையில் நிகழ்கின்றன.

குறுந்தொகையில் மகட்போக்கிய செவிலித் தாய் கூற்றுகள் ஒன்பது பாடல்களில் உள்ள காட்சிகளைத் தெளிவாகக் காட்டுகின்றன. என் மகள் வீட்டில் இருந்த நாட்களில் பாலும் உண்ணாமல், பந்து விளையாடுவதையும் விரும்பாமன், தோழிகளுடன் விளையாடாமலும் இருப்பவள், இப்போது கொடிய பாலைநில வழியில் போகிறாள்.

பாலும் உண்ணாள் பந்துடன் மேவாள் விளையாடு ஆயமொடு அயர்வோ ளினியே எளிதென உணர்ந்தனள் கொல்லோ முனிசினை

ஓமை குத்திய உயர்கோட் டொருத்தல் வேனிற் குன்றத்து வெவ்வரைக் கவாஅன் மழைமுழங்கு கடுங்குரல் ஓர்க்கும் கழைதிரங் காரிடை அவனொடு செலவே. (குறுந் 396)

ஆண் யானை ஒன்று தன்னுடைய பெரிய கொம்புகளால் உலர்ந்த கிளைகளை உடைய ஓமை மரத்தைக் குத்துகிறது. கோடை வெப்பம் அதிகமாக காணப்படுகிறது. பாறைகள் நிறைந்த மலைப்பகுதியில் மழைகள் வருவதற்குரிய அறிகுறிகள் மேகங்களின் சத்தமும், இடிக்குரலையும் கூர்ந்து கேட்கிறது. மூங்கில்கள் எல்லாம் வாடி போய் காணப்படுகின்றன, இப்படி எல்லாம் இருக்கும் அந்த பாலை வழியில் செல்லுதல் எளிமை என நினைத்தாலோ என்று பாலைநிலத்தின் கொடுமையைப் பற்றிக் கூறுவதாக இக்குறுந்தொகை பாடல் அமைகின்றது.

என் மகள் உடன்போக்கில் சென்று விட்டால், அவள் நல்ல இளமையானவள் மாமரத்தின் கொழுந்து போன்றவள், அவள் எப்படி இப்படி பட்ட கொடுமையான பாலை வழியில் போகிறாள். அதனை,

நிழலான் றவிந்த நீரில் ஆரிடைக் கழலோன் காப்பக் கடுகுபு போகி அறுசனை மருங்கின் மறுகுபு வெந்த வெவ்வெங் கலுழி தவ்வெனக் குடிக்கிய யாங்கு வல்லுநள்கொல் தானே ஏந்திய செம்பொற் புனைகலத் தம்பொரிக் கலந்த பாலும் பலவென உண்ணாள் கோலமை குறுந்தொடித் தளிரன் னோளே. (குறுந் 356)

என்ற குறுந்தொகைப் பாடல் எடுத்துரைக்கிறது. காலில் வீரக்கழல் அணிந்த

காதலனோடு செல்கிறாள், பித்தளைப் பாத்திரத்தில் பாலையையும் நல்ல பொரியையும் கலந்து சாப்பிடக் கொடுத்தால் அதுவே அதிகமாக இருக்கிறது என்று சொல்லி சாப்பிட மாட்டாள். இளமைமிக்கவள் அழகுக்கு அழகு சேர்க்கும் என்மகள் கையில் நிறைய வளையலை அணிந்து பளபளப்பாகவும் மென்மையாகவும் உடலை உடையவள் என் மகள் வெயில் அடங்கி போய் நிழல்களும் மறைந்து போன வழியில் வேகமாக நடந்து செல்கிறாள், நீர் இல்லாமல் குட்டையின் பக்கத்தில் வெயிலில் சுட்டுகிடக்கின்ற கலங்கி இருக்கும் நீரைத் தண்ணீர் தாகத்தினால் வேகமாகக் குடிப்பதற்கு அவளுக்கு எப்படி மன தைரியம் வந்தது என்று பாலைநிலப் பகுதியில் நடந்து சென்ற காட்சியினைப் பற்றி கூறுவதாக இப்பாடல் அமைகின்றது.

என்மகள் எப்படி இருந்தவள் இப்போது, அவள் தன் காதலனுடன் உடன்போக்கில் சென்றதை பற்றியும் வறண்ட பாலைநிலத்தில் வறட்சியைப் பற்றி வருந்துவதாக

கழிய காவி குற்றும் கடல

வெண்டலைப் புணரி யாடியும் நன்றே

பிரிவி லாய முரியதொன் றயர

இவ்வழிப் படுதலும் ஒல்லாள் அவ்வழிப்

பரல்பாழ் படுப்பச் சென்றனள் மாதோ

சென்மழை தவழும் சென்னி

விண்ணுயர் பிறங்கல் விலங்குமலை நாட்டே. (குற 144)

கடற்கரையின் பக்கத்தில் உள்ள உப்பளங்களைச் சுற்றியுள்ள இடத்தில் நீல பூக்களைப் பறித்து கடலில் வரக்கூடிய அலைகளில் போட்டு விளையாடுகிறார்கள், அவள் தோழிகளுடன் விளையாடி மகிழ்ந்தாள். அவள் இங்கு இருப்பதை விரும்பவில்லை. அவள் சென்ற பாலை வழியில் கற்கள் கொட்டிக்கிடக்கும் வழியில் நடக்கும் போது அவளுடைய கால்களை நினைத்து செவிலித்தாய் வருந்துகிறாள். வானத்தின் உச்சியில் மேகங்கள் செல்லும்போது வானத்தை முட்டுவது போன்று சத்தம் கேட்டது, மலைகள் நிறைய உள்ள சின்ன நாட்டைக் கடந்து செல்கின்ற, மகளை நினைத்து செவிலித்தாய் வருந்தும்விதமாக இப்பாடல் அமைகின்றது.

நற்றாய் தெய்வத்திடம் வேண்டுதல்

நம்மைப் பிரிந்து சூரியன் போல ஒலிபொருந்திய வேல் கொண்ட தலைவனோடு தலைவி சென்றுவிட்டாள். அவள் மிகவும் இளமையானவள், அவளுடைய தோல்கள் மாமர இலை கொழுந்து போன்று, மென்மையானவள் அவள் சென்ற வழி அவளைப் போல மென்மையாக இருக்க வேண்டும் என்று,

ஞாயிறு காணாத மாண்நிழற் படிஇய

மலைமுதல் சிறுநெறி மணல்மிகத் தாஅய்

மடமா அரிவை போகிய சுரனே, (குற 378)

தன் மகள் சென்ற பாலைநில வழியில் சூரியனின் ஒளி ஒளிப்படக்கூடாது. நல்ல மரத்தின் இலைகள் அதிகமாக உள்ள மரத்தின் நிழல் மட்டும் படிந்து இருக்க வேண்டும். நடந்து போற வழியில் மணல் கொட்டிக் கிடக்கனும் அதில் நல்ல மழை பெய்க என்று நற்றாய் தெய்வத்திடம் வேண்டுவதாக இப்பாடலைப் புலவர் காட்சிபடுத்தியுன்னார்.

மகட்போக்கிய செவிலித்தாய் சொல்லியது

தலைவன் தலைவி உடன்போக்கில் சென்ற பின் அவளது பிரிவால் செவிலி வருந்து வதையும், பாலைநிலத்தைப் பற்றிப் புலம்புவதாக

ஏமப் பேரூர்ச் சேரியுஞ் சுரத்தும்

தாமே செல்லுந் தாயரும் உளரே,⁶

என்று தலைவி தலைவனுடன் இப்படி பட்ட கொடுமையான பாலைநில வழியில் செல்கிறாள் என்று தொல்காப்பியர் கூறுகிறார்.

பொழுது விடிந்தது தலைவியைக் காண வில்லை. இரவு உன்னோடு தானே படுத்திருந்தாள் என்று நற்றாய் செவிலியிடம் கேட்கிறார், நேற்று இரவு அவளைத் தழுவும் போது எனக்கு வியர்க்கிறது என்று கூறினாள். அவள் தன் காதலனோடு சென்று விட்டாள் அதனை,

பெயர்த்தனென் முயங்கயான் வியர்த்தனென் என்றனள்

இனியறிந் தேனது துனியா குதலே

கழல்தொடி ஆஅய் மழைதவழ் பொதியில்

வேங்கையும் காந்தளும் நாறி

ஆம்பல் மலரினும் தான்தண் ணியளே. (குற 84)

நான் அவளைத் தழுவும்போது அவளுக்குப் பிடிக்கவில்லை, பொதிய மலைக்குரிய தலைவனின் தழுவதலை விரும்புகிறாள், அந்த மலையில் பூத்திருக்கும் வேங்கை

மலரையும், காந்தள் மலரையும் சேர்த்து வரும் வாசனை உள்ளவள். நீருக்குள் இருக்கும் ஆம்பல் மலரை போன்று குளிர்ச்சியானவள் என் மகள் அவளுக்கு எப்படி வியர்க்கும் என்று நற்றாய் கேட்கிறாள், அவள் தன் காதலனுடன் ஓடிப்போவதற்காக தான் அப்படி கூறி இருக்கிறாள் என்று செவிலித்தாய் கூறும் விதமாக அமைகின்றது.

செவிலியின் மனநிலை

தலைவனையும் தலைவியையும் கொண்டு தலை கழிதல் சென்றனர். அதனை தேடி தேடி கால்கள் வலிக்கிறது, என்று செவிலி புலம்புவதையும் பற்றிக் கூறுவதாகப் பின்வரும் பாடல் அமைகின்றது.

**காலே பரிதப் பினவே கண்ணே
நோக்கி நோக்கி வாழிழந் தனவே
அகலிரு விசும்பின் மீனினும்**

பலரேமன்றவிவ்வுலகத்துப் பிறரே. (குறுந்44)
என் மகளைத் தேடி போகும்போது எதிரில் வருபவர்களைப் பார்த்து என்மகளா என்று கண்கள் தெரியமாட்டுது, நான் தேடி சென்ற வரையில் என் மகளைக் காணவில்லை. எல்லாரையும் கேட்டு கேட்டு சளித்தது, வானத்தில் எப்படி நட்சத்திரம் கூட்டம் கூட்டமாக இருக்கின்றது. அதுபோல நிறைய காதலர்கள் இருக்கிறார்கள். என்மகளை மட்டும் காணவில்லை என்று செவிலி புலம்புவதை, நட்சத்திரதோடு புலவர் உவமைப் படுத்திக் காட்டுகிறார்

உடன்போக்கில் திருமணம்

களவெழுக்கம் திருமணத்தில் ஏற்படும் ஒரு நிலையினைத் தொல்காப்பியர் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்.

**கொடுப்போர் இன்றியும் கரணம் உண்டே
புணர்ந்துஉடன் போகிய காலை யான.**⁷

தலைவனும் தலைவியும் உடன்போக்கு சமயத்தில், அவர்களுக்குத் திருமணம் செய்து வைக்க எவரும் இல்லாமலேயே திருமணச் சடங்கு நடைபெறும் என்று நூற்பா விளக்கு கின்றது. அழகான வீரக்கழலையும், கையில் வேலையும் கொண்ட தலைவனோடு நீண்ட மலைப் பகுதியில் கையில் நிறைய வளையல் களையும் அணிந்த தலைவி பாலைநில வழியில் செல்கிறார்கள். அதனை,

**பறைபடப் பணிலம் ஆர்ப்ப இறைகொள்பு
தொன்மு தாலத்துப் பொதியிற் றோன்றிய
நாலுர்க் கோசர் நன்மொழி போல
வாயா கின்றே தோழி ஆய்கழற்
சேயிலை வெள்வேல் விடலையொடு**

தொகுவளை முன்கை மடந்தை நட்பே.
(குறுந் 15)

காதலர்கள் தலைவனின் ஊருக்கு செல்கிறார்கள். அங்கு அவர்களின் திருமணம் மேளம் அடிக்கவும், சங்குகள் முழங்கவும், மிகவும் பழமையான ஆல மரத்தின் அடியில் கூடியிருக்கும் நான்கு ஊர்களைச் சேர்ந்து பெரியவர்களின் முன்னிலையில் திருமணம் நடைபெற்றது. அவர்கள் பொய்யினை பேசுபவர் அன்று, பல வளையல்களை அணிந்து பெண் சென்றதால் திருமணம் உண்மையாயிற்று. இவ்வாறு தலைவனின் ஊரும் தலைவியின் அழகினையும் காட்சி படுத்தியுள்ளார்.

இல்வாழ்க்கையில் விருந்தோம்பல்

தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரத்தில் பெரும் பாலும் உரையாடல் பாத்திரங்களின் மூலம் புணையப் பெற்றுள்ளன. அகத்திணையில் இரண்டு பிரிவாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன. அவை களவு, கற்பு ஆகும். இதில் கற்பியலில் வாயில்களின் கூற்று நிகழுமிடங் களில் 'விருந்து' என்ற சொல் கையாளு வதை,

**“கற்புமும் காமமும் நற்பால் ஒழுக்கமும்
மெல்லியல் பொறையும் நிறையும் வல்லிதின்
விருந்து புறத்தருதலும் சுற்றும் ஒம்பலும்
பிறவும் அன்ன கிழவோள் மாண்புகள்”⁸**
என்னும் நூற்பாவில் விருந்து என்னும் சொல் மூன்றாம் அடியின் முதல் சொல்லாகப் பயின்று வந்துள்ளது.

தலைவிக்குரிய பண்பாகவே தொல்காப்பியர் இந்நூற்பாவை அமைத்துள்ளார். இவ்வாறு தொல்காப்பிய பொருளதிகாரத்தில் அகத் திணைப் பகுதியில் 'விருந்து' குறித்தான குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. இரண்டு கைகோள்களில் இரண்டாவதாகக் கூறப் படுவது கற்பு ஆகும். இல்லறத்தில் ஏற்றத் தாழ்வுகள் நேரினும் தவறாமல் விருந்து போற்றலும் சுற்றத்தாரைக் காத்தலும் இதனைப் போன்ற பிற பண்புகளும் தலைவிக்குரிய சிறந்த பண்பாகக் காட்டுப்படுகிறது.

அன்பே இல்லற மாண்பு

இல்லற வாழ்க்கையில் இணையும் கணவன் மனைவி இருவரும் ஒருவர் மீது ஒருவர் வைத்திருக்கும் அன்பு முதுமையிலும் தொடர்ந்து வரக்கூடிய அளவு வலிமை பெற்றிருக்க வேண்டும். அன்பானது வளர் பிறை போன்றும் நாளும் வளர்ந்து பூரண மடைய வேண்டும். இல்வாழ்க்கையே

ஒருவனுக்கு உலகத்தை நேசிக்கக் கற்று
தருகிறது, இதனையே வள்ளுவர்,

இல்வாழ்வான் என்பான் இயல்புடைய
மூவர்க்கும்

நல்லாற்றின் நின்ற துணை.⁹

என்று இல்வாழ்வின் மேன்மையை
எடுத்துரைக்கிறார்.

குறுந்தொகை கூறும் இல்லற வாழ்க்கையில்
தலைவனுக்குத் தலைவி உணவு சமைத்து
கொடுத்து பரிமாறுகிறாள், அதனை உண்ட
தலைவன் இனிதாக உள்ளது என்று கூறிக்
கொண்டே உண்பதை,

முனிதியிர் பிசைந்த காந்தண் மெல்விரல்

கழுவுறு கலிங்கங் கழாஅ துடிஇக்

குவளை யுண்கண் குய்ப்புகை கழுமத்

தான்றுழந் தட்ட தீம்புளிப் பாகர்

இனிதெனக் கணவ னுண்டலின்

நுண்ணிதின் மகிழ்ந்தன் றொண்ணுதல்

முகனே.

(குறுந் 167)

தனது கணவனுக்காக முதன்முதலாக
தலைவி சமையலறைக்குள் புகுந்து உணவு
சமைக்கத் தொடங்குகிறாள், தனது வீட்டில்
அன்பாக வளர்க்கப்பட்ட தலைவி தற்போது
தனது கையால் கணவனுக்கு சமைக்கிறாள்.
கட்டித் தயிரை எடுத்து தன்னுடைய
செங்காந்தள் மலர் போன்ற கையால்
பிசைந்து கொள்கிறாள், பிசைந்த பின்பு
தனது கையைக் கழுவிக்கொள்ளாமல் தான்
உடுத்தியிருந்த கலிங்கப்பட்டாடையில்
துடைத்துக்கொள்கிறாள்.

பிறகு தயிரைத் தாளிக்கும் போது 'குய்'
என்னும் புகையானது குவளை மலர்
போன்று இருந்த தலைவியின் கண்களில்
பட்டது. அதனையும் பொருட்படுத்தாமல்
தனது கணவனுக்கு இனிய புளிக் குழம்பைத்
தயார் செய்து பரிமாறுகிறாள். அவ்வுணவை
உண்ட தலைவன் 'இனிதாயிருக்கிறது' எனச்
சொல்லிக் கொண்டே உண்டான். கணவனின்
அன்பு மொழியைக் கேட்டு ஒளி பொருந்திய
நெற்றியையுடைய அவளது முகத்தினால்
மகிழ்ச்சியை வெளிப்படுத்துகிறாள், இதன்
மூலம் இல்லற வாழ்வின் குறுந்தொகை
பாடல் காட்சிப்படுத்தப்படுகிறது.

தலைவன் தலைவி ஒற்றுமை

தலைவனும் தலைவியும் குடும்பம் நடத்தும்
அழகிய நிகழ்வின் மறைந்திருந்து
பார்க்கும் செவிலி நற்றாயிடம் கூறுவதை,

காணங் கோழி கவர்குரற் சேவல்

ஒண்பொறி எருத்தின் தண்சிதர் உறைப்பப்

புதனீர் வாரும் பூநாறு புறவிற்

சீறா ரோளே மடந்தை வேறார்
வேந்துவிடு தொழிலொடு செலினும்
சேந்துவரல் அறியாது செம்மல் தேரே.

(குறுந் 242)

தலைவி இருக்கக்கூடிய முல்லைநிலப்பகுதி
எப்படி உள்ளதாம், காட்டுக்கோழி இரண்டு
குரலில் கத்தும் சேவலின் கழுத்தின் மேல்
உள்ள வெண்புள்ளியின் மேல் நீர்துளிகள்
கொட்டுவதும் புதர்களில் இருந்து நீர்
வழிகிறது அது போன்று இருக்கிறது, பூக்க
ளின் வாசம் வீசக்கூடியதாக இருக்குமாம்
அவள் இருக்கும் நிலம். தலைவன் வேந்த
னால் ஏவபட்ட தொழிலைச் செய்கிறான்,
தலைவனது தேர் வெளியூருக்குச் சென்றாலும்
அங்கேயே அதிக நாட்கள் இல்லாமல்
விரைவாக வந்துவிடுகிறான். மிகவும்
அன்பாகவும் அரவணைப்பாகவும் பார்த்துக்
கொள்கிறான், இங்குக் கண்ட காட்சியினை
செவிலி நற்றாயிடம் கூறும் விதமாக
அப்பாடல் அமையப்பெற்றுள்ளது.

முடிவுரை

சங்க அக இலக்கியங்கள் தலைவன்
தலைவியைக் கடந்து காதல் வாழ்வினால்
பாதிக்கப்படும் தாய், செவிலி ஆகியோரின்
மனநிலையையும் பல இடங்களில் பதிவு
செய்துள்ளன, உடன்போக்கில் மகள் பிரிந்து
சென்றவுடன் தாய்க்கு ஏற்படும் துயரை
மகப்போக்கிய செவிலித்தாய் கூற்றுகள்
மூலம் அறியலாம். அவற்றுள் பெரும்பான்மை
யான பாடல்கள் உடன்போக்கில் நிகழ்கின்ற
தும் பாலைநில சூழல்களில் புலம்புவதாகவே
அமைந்துள்ளது. மகள் தன்னை விட்டு
பிரியாதவள் இப்போது பிரிந்து தன்
காதலனுடன் அறியாத இடத்திற்கு பிரிந்து
சென்றதை உணர்ந்த செவிலி நற்றாயின்
மனநிலையில் ஏற்படும் ஆழமான உணர்வு
களைக் காட்சிப்படுத்தியிருக்கும். அக்கால
புலவர்களின் நுட்பமான கருத்தின்
அடிப்படையில் அறிய முடிகிறது.

சான்றெண் விளக்கம்

1. லிப்கோ தமிழ் அகராதி - பா.196
2. தமிழ் மொழி அகராதி - பா. 434
3. தொல் பொருள் - நூ. 17
4. வ.சு.ப.மாணிக்கனார், தமிழ் காதல்
5. தொல் பொருள் - நூ. 13
6. தொல் பொருள் - நூ.40
7. தொல் பொருள் - நூ.141
8. தொல் பொருள் - நூ.154
9. குறள் - 41